

Uzasadnienie wyroku zaocznego z dnia 28 listopada 2016 roku

W dniu 7 stycznia 2016 roku powód P. P. Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w B. złożył pozew o ustalenie ważności i skuteczności umowy pożyczki zawartej w dniu 31 października 2007 roku pomiędzy P. Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością a pozwanym J. P. oraz o ustalenie, że pozwany zrealizował umowę pożyczki a P. Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością otrzymała objętą umowę kwotę pożyczki. W uzasadnieniu powód wskazał, że na podstawie przedmiotowej umowy P. Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością udzieliła pozwanemu pożyczki w kwocie 3 935 455,11 zł. Natomiast w dniu 2 listopada 2007 roku zawarte zostało Porozumienie przewidujące zwiększenie pożyczki o kwotę 52 000,00 zł. Umowa została zawarta na czas określony na 10 lat. Stroną zawierającą przedmiotową umowę była P. Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością, która w trybie art. 492 § 1 pkt 1 Kodeksu spółek handlowych (dalej k.s.h.) w zw. z art. 516 § 7 k.s.h. połączyła się z P. P. Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością. W wyniku tego na podstawie art. 494 k.s.h. nastąpiła sukcesja praw i obowiązków cywilnoprawnych. (pozew k. 1- 9)

Postanowieniem z dnia 13 maja 2016 r. Sąd zawiesił postępowanie na podstawie art. 177 § 1 pkt 5 k.p.c. Postępowanie zostało podjęte zgodnie z postanowieniem wydanym w dniu 17 sierpnia 2016 r. (Postanowienie z dn. 13.05.2016 r. k. 82, Postanowienie z dn. 17.08.2016 r. k. 88)

Sąd Rejonowy ustalił, co następuje:

W dniu 31 października 2007 roku pozwany J. P. zawarł z P. spółką z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w B. umowę, w której zobowiązał się udzielić P. spółce z ograniczoną odpowiedzialnością pożyczki w kwocie 3 935 455,11 zł. wynikającej z wierzytelności wspólnika - pożyczkodawcy wobec P. J. P. które to przedsięwzięcie zostało wniesione w formie aportu do firmy P. Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością. Ponadto pożyczkodawca - J. P. przekazał wierzytelności wynikające z powyższego aportu na rzecz pożyczkobiorcy- P. Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością. Na mocy porozumienia z dnia 2 listopada 2007 roku została zwiększona kwota pożyczki do kwoty 52 000,00 zł., zawierało ono również zobowiązanie do wcześniejszego zwrotu kwoty 157 515,61 zł. Umowa pożyczki została zawarta ostatecznie na 10 lat. (umowa pożyczki z dnia 31.10.2007 r.– k. 21- 22, Porozumienie z dn. 02.11.2007 r. k. 23- 24, Aneks z dnia 15.11.2007 r. k. 25)

Uchwałą nr 11/10/2007/ NZW Nadzwyczajne Zgromadzenie Wspólników P. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w B. wyraziło zgodę na zawarcie umowy pożyczki występując w charakterze Pożyczkobiorcy, której stroną był również J. P. jako Pożyczkodawca. (Protokół z obrad k. 31- 33)

Uchwałą nr 09/10/2007/NWZ Nadzwyczajne Zgromadzenie Wspólników podwyższyło kapitał zakładowy spółki o kwotę 12 500 000,00 zł odpowiadającą wartości wnoszonego aportem do spółki przedsięwzięcia P. P.. W dniu 31 października 2007 roku sporządzono akt notarialny w przedmiocie wniesienia do spółki aportu w postaci przedsięwzięcia. (Uchwała nr 09/10/2007/NWZ k. 35-36)

Powyższy stan faktyczny Sąd Rejonowy ustalił na podstawie w/w dokumentów, których prawdziwość i autentyczność nie budziła wątpliwości. Treść poszczególnych dowodów korespondowała ze sobą, tworząc spójny obraz okoliczności faktycznych sprawy, a Sąd nie dopatrywał się w nich niczego, co mogłoby poddawać w wątpliwość ich wiarygodność i moc dowodową.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Stosownie do art. 720 § 1 k.c. przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości. Zgodnie z § 2 tego przepisu, umowa

pożyczki której wartość przenosi tysiąc zł, powinna być stwierdzona pismem. Do essentialia negotii umowy pożyczki zalicza się następujące postanowienia: zobowiązanie dającego pożyczkę do przeniesienia na własność biorącego pieniędzy lub rzeczy oznaczonych co do gatunku, zobowiązanie biorącego do zwrotu tej samej ilości pieniędzy albo tej samej ilości rzeczy tego samego gatunku oraz jakości. W niniejszym postępowaniu powód nie udowodnił tychże okoliczności, mianowicie nie wykazał faktu zawarcia, sporządzenia umowy pożyczki przez strony oraz okoliczności, że przedmiotowa umowa została wykonana zarówno w zakresie przeniesienia na własność pieniędzy jak i zwrotu tej samej ilości gotówki.

Stosownie do treści art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z tego faktu wywodzi skutki prawne.

Sąd Rejonowy zważył, iż powód nie uczynił zadość obowiązkowi, jaki nakłada na niego art. 6 k.c. i nie udowodnił okoliczności, składających się na essentialia negotii umowy pożyczki. Zgodnie z obowiązującą w polskim procesie cywilnym zasadą kontradyktoryjności, to na stronach postępowania ciąży obowiązek dowodzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne, a co za tym idzie – to one są w pełni odpowiedzialne za wynik tego postępowania. Inicjatywa dowodowa spoczywa na stronach, nie zaś na Sądzie, co wynika jednoznacznie z treści art. 232 k.p.c., zgodnie z którym strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Co do zasady, w procesie cywilnym, Sąd nie jest uprawniony do przeprowadzania dowodów z własnej inicjatywy, jeżeli strona postępowania wykazuje bierność w tym zakresie. Sąd Apelacyjny w Warszawie w wyroku z dnia 4 września 2013 r., I ACa 259/13, LEX nr 1381585, stwierdził, że materialnoprawną zasadę rozkładu ciężaru dowodów (art. 6 k.c.) uzupełniają reguły procesowe nakazujące stronom przejawiać aktywność w celu wykazania wszystkich istotnych okoliczności i faktów, z których wywodzą skutki prawne – w szczególności wskazywać dowody. Obowiązek przedstawiania dowodów odnosi się zarówno do przesłanek dotyczących samej zasadności dochodzonego roszczenia, jak i jego wysokości. Niedochowanie powyższych obowiązków skutkuje ryzykiem przegrania procesu przez stronę, którą obciążał ciężar wykazania okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy.

Umowa z 31 października 2007 roku wywołuje uzasadnione wątpliwości również z uwagi na to, iż nie zawiera zobowiązania do przeniesienia pieniędzy bądź rzeczy oznaczonych co do gatunku określonej ilości. Z załączonych dokumentów nie wynika również, aby umowa pożyczki została wykonana. Ponadto dokumenty te nie zawierają dokumentów księgowych bądź innego rodzaju wykazów, które wskazywałyby, na wydanie przedmiotu pożyczki. Kolejną kwestią jest fakt, iż powód nie udowodnił, że przysługuje mu wierzytelność, ponieważ dokumenty wskazujące na nią mają charakter jedynie dokumentów prywatnych, które zgodnie z art. 245 k.p.c. stanowią dowód tego, że osoba podpisała dokument, złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie. Powód nie przedstawił żadnych dokumentów księgowych ani przelewów kwoty 3.935.455,11 zł. z majątku prywatnego J. P. na rachunek bankowy PPHU (...). W umowie z 31 października 2007 roku jako przedmiot umowy pożyczki wskazano nie własność określonej ilości pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, ale wierzytelność pożyczkodawcy wobec pożyczkobiorcy. Do pozwu nie zostały jednak załączone żadne dokumenty obejmujące transfery opisanych środków pieniężnych co wywołuje wątpliwości czy te środki finansowe zostały rzeczywiście przelane i z jakiego tytułu oraz jak zostały zaksięgowane i czy pożyczkodawcy rzeczywiście przysługiwała wierzytelność opisana w umowie z 31 października 2007 roku. Powyższe okoliczności nie pozwalają na ustalenie, że zawarta przez strony umowa z 31 października 2007 roku jest umową pożyczki, jak również że umowa ta została wykonana.

W myśl art. 339 § 1 k.p.c., jeżeli pozwany nie stawił się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę albo mimo stawienia się nie bierze udziału w rozprawie, sąd wyda wyrok zaoczny. Zgodnie zaś z art. 339 § 2 k.p.c., w tym wypadku przyjmuje się za prawdziwe twierdzenia powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonym pozwanemu przed rozprawą, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa. W związku z tym, iż okoliczności faktyczne przytoczone w pozwie budziły uzasadnione wątpliwości związane ze sporządzeniem umowy oraz wykonaniem umowy nie można było przyjąć za prawdziwe twierdzeń powoda.

Mając powyższe na uwadze, orzeczono jak w sentencji.

SSR Krystyna Dąbrowska

ZARZĄDZENIE

odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi powoda bez pouczenia.

SSR Krystyna Dąbrowska